

Jak mi studium medicíny změnilo život

Nad touto otázkou přemýšlím poměrně často a to především před náročnou zkouškou, kdy si říkám (a pravděpodobně nejsem sám), zda mi tato psychická muka stojí za to. Následně mě tyto úvahy dovedou k představám, jak by můj život vypadal, pokud bych se vydal jiným studijním směrem, než tím medicínským, a zda by to byl život lepší či horší. Abych si na tuto otázku dokázal alespoň zčásti odpovědět, měl bych asi začít od začátku.

Pokud se mě zeptáte, proč jsem se rozhodl stát lékařem, uslyšíte pragmatické odpovědi typu: "nebudu mít starosti s hledáním práce, je to finančně perspektivní a ve společnosti vážené zaměstnání, nebo že můj otec je lékař, matka zdravotní sestra a mohou mi předat mnoho zkušeností". Samozřejmě chci také zachraňovat lidské životy a pomáhat lidem, ale tato odpověď mi vždy přišla jako klišé a dle mého jí málokdo myslí opravdu upřímně a stydí se říct ony více sobecké důvody. Neméně důležitou roli při mém rozhodování hrál také fakt, že mě žádné jiné vhodné povolání nenapadlo a volba medicíny byla tak spíše volbou negativní.

Počáteční týdny studia prvního ročníku byly překvapivě příjemné, seznamoval jsem se s novými spolužáky, dostali jsme skvělého kruhového lektora, a užíval jsem si výhod nového vysokoškolského života. Člověk se stává více nezávislým, lidé s vámi jednájí více jako s dospělým, když se vám nechce na přednášku, tak na ní prostě nejdete a už jenom samotný fakt, že jsem se dostal na tuto prestižní školu a mohl obývat její prostory mi přinášel jistý pocit spokojenosti. Co se našeho kruhu týče, lepší jsem si ani nemohl přát a určitě i díky němu jsem se dostal až sem. Díky kruhu získáte skvělé přátele, dodává vám potřebný pocit sounáležitosti, navzájem se podporujete a zažijete spoustu školních i mimoškolních zážitků. Je škoda, že se tento model rozdělení studentů do skupin neaplikuje na více vysokých školách, na kterých jsou studenti převážně sami za sebe a o mnoho tím přichází.

S následujícími týdny počáteční euforie postupně vyprchala a začal jí nahrazovat stres. Týden se mi rozdělil na dvě poloviny, kdy v jedné polovině jsem se učil na test z předmětu A, v druhé polovině na zkoušení z předmětu B a podobně. O vedlejších předmětech C, D, E, na které už v průběhu semestru bohužel nezbyl čas, radši ani nemluví. Nedostatek volného času a nedostatek času obecně byly další věci, na které jsem si dlouho zvykal. Sport u mě zastoupila pouze povinná tělesná výchova a co se spánku týče - 7 až 8 hodin byl a stále je luxus, který si v týdnu mohu málokdy dovolit. Nástrahy moderní doby reprezentované, dnes už všudypřítomným, žroutem času - internetem, vám čas na studium také nepřidají.

Přes všechny tyto překážky se mi však zatím vždy povedlo "prokousat se" semestrem a tím se dostávám k nejméně příjemnému tématu - zkuškovému období. Začíná to už

samotným přihlašováním ke zkoušce - dobrých termínů je málo a zájemců mnoho. Občas se tedy hraje doslova o milisekundy a už jen to, že se vám povede dostat na zamýšlený termín, je malé vítězství. Následující týdny před zkouškou patří k těm nejobtížnějším. Základní lidské potřeby omezíte na minimum a zbytek dne strávíte doháněním všeho, co jste za semestr nestihli, opakováním a litováním, proč jste se nezačali učit dřív. Odměnou za vaše trápení je pocit z úspěšně vykonané zkoušky a občas i pár týdnů volna. V případě letního semestru dokonce i pár měsíců, tento "jackpot" však vyhraje málokterý štěstlivec. Na konci prvního ročníku jsem k těmto štěstlivcům patřil i já. Mé pocity však byly a dodnes jsou smíšené, neboť mi připadá, že v mém úspěchu vždy štěstí a náhoda hrály mnohem větší roli, než mé znalosti a vlastní přičinění.

Druhý ročník vás donutí změnit způsob uvažování a učení se, protože už pouze nestačí naučit se nazpaměť telefonní seznam jako v "prváku". Je nutné začít o probírané látce přemýšlet a pomalu si začít spojovat věci dohromady a tato změna nejen mně dělala ze začátku problém. Také jsem nejednou poznal neúspěch ve formě nezvládnuté zkoušky, nahlížím na to ale i pozitivně, protože mě to naučilo nevzdávat se a jít si za svým cílem.

Třetí ročník byl pro mě v mnoha ohledech přelomový. Náš kruh se rozpustil a s několika spolužáky jsem byl přiřazen ke kruhu novému. Rychle jsme se do něho však začlenili a se starým kruhem se stále scházíme. Potvrdilo se mi tím, že na medicíně, co se přátel a kontaktů týká, můžete především získat než ztratit. Dále získávám novou motivaci ke studiu, neboť naše předměty se pomalu mění z teoretických na klinické, takže začínám dané teoretické znalosti uvádět v praxi a více si uvědomuji jejich význam. S tím také přichází větší odpovědnost. Strach ze špatné známky nebo neudělané zkoušky se postupně mění ve strach, že svou neznalostí mohu ohrozit lidské zdraví. Třetí změnou, která tolik nesouvisí s medicínou, ale spíše s vysokoškolským životem obecně, je, že jsem se přestěhoval do Prahy a více se osamostatnil. Přes občasný stesk po rodině to vnímám jako výzvu a součást vstupu do dospělosti. Jako poslední bych uvedl úskalí, které třetí ročník provází, a to sice fakt, že 90% svého času věnujete nauce o nemocích, chorobách, úrazech a podobně. To z člověka udělá chťe nechtě hypochondra, který vidí příznaky dané nemoci tam, kde mnohdy žádné nejsou, ať už je vidí na sobě samém nebo na rodině a přátelích. Nyní je přede mnou zkouška zatím největší a to závěr třetího ročníku. Někdo říká, že kdo tento pomyslný vrchol pokoří, má z většiny už vyhráno a medicínu s největší pravděpodobností dokončí. Jsem odhodlán tuto překážku překonat.

Na závěr bych, po zamyšlení se nad uplynulými třemi lety, řekl, že mé volby pro studium medicíny rozhodně nelituji. Myslím, že otázkou, kterou bych si měl klást, není, jak mi studium medicíny život změnilo, nýbrž jak mi ho teprve změní, neboť to budou až následující roky, které rozhodnou o dalším směřování mého života.